

My skryddor,

Det har nog förekommit sedan 1700 talet, och
kanske ännu längre tillbaka i tiden, att luktbländ-
örter och växter medfördes vid bysköresöken.
Min mor moder, som var född 1824, minns jag
mycket väl. Hon gick taftat till Stenåsa byska
och jag som liten gick följa med. Hon bar alltid prälm-
boken i handen. Ovanpå denna en vit näsduk, vikta
i prälm bokens storlek, och överst en gren Levendel,
Tisopp, eller Abrodd (den åländska namnet på växerna).
De bar "tydligt med avsikt" ansed smygande
Morfar medföljde aldrig luktbländor,
och han var född 1823. Farfar som medföljde sådant
säg jag ej sannolikt med ända vana.
Det var inte speciellt vid högtidliga tillfällen,
dop, kyrkostämning, vigsel, konfirmeringar eller
begärningar, utan när som helst.

Blomsterkraster eller gästkraster förekom
 ej då man middag vid kyrkostöck, endast
 lösa grener. Luktvatensflaskor hade
 kvinnorna med sig i kjöstellichan, vanligen
 en liten ondecinflaska med någon roskperfum
 som häftes på mansnaden. ~~eller~~ i affären
 Närmaste orsaken var då då genom inandning
 av doften, hälla sig vakna. Under de ibland
 2 timmar långa predikningarna. Flaskorna
 sändes då till kyrkan i bänken (den närmaste
 sittande), som i sin tur sänder över den till
 närmaste sittande. Fattig som rik. Ung som gammal.
 Efter en stund tog en annan i bänken upp sin
 flaskka, och sände bring. Flaskorna kallades "Lukt-
 vatensflaskor". Männan hade inga sådana flaskor
 men nästan alla hade somus klosson, vilka på
 samma sätt sändes omkring i bänkarna, under
 prediknan, tydligen i samma syfte, som kvinnornas

2
sände sina bokträtters flaskor. Det bjöds på
små varje söndag.

Det förkom även att kvinnorna hade her ameller
med, vilka bjöds omkring, särskilt då till barn
och yngre, någon gång även "sockerkaka".

Her amellerna voro hemmapaketa sådana, ibland
färvades de i en stult av pappe, i hjärtelfisken
till punkt medfördes här jag ej något snime av
ej heller hört det omtalas. Denna sed förstär ungefär
vid skedskiftet, eller något före. Om man kände det, att
såväl kvinnliga som manliga kyrkobesökare
bjuder varandra tabletter i kyrkbänkarna.

För alla dessa gamla bruk gälla nog, att de började
försvinna när de gamla gick bort, och kyrkobänk-
arna blev fåna, och kyrkbänkarna merendels stad
tomma. Något särskilt vid kyrkstämning, eller
liknande förställningar, förkom ej.

m 4) Jag har inget snime av, ej heller hört omtalas

ACC. N:R M. 12471:4.

Än prästens kapell på något sätt reagerade
mot denna sidan.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND